

Udgiftsposter og fremkomme med Forslag i den Henseende“. En saadan Gennemgang viser straks den altovervejende Rolle, som Militærudgifterne indtage paa Udgiftssiden, idet de ordinære og ekstraordinære Militærudgifter paa den sidst vedtagne Finanslovs §§ 22 og 23 I. og § 26 V. og VI. udgjorde 31,422,000 Kr. eller ca. 27 pCt. af den samlede Statsudgift. Da de samlede Statsindtægter (undtagen Indtægt ved Forbrug af Formue og Stiftelse af Gæld) kun udgjorde 89,022,000 Kr., androg Militærudgifterne ca. 35 pCt. af den samlede Statsindtægt. Naar Mindretallet ikke har stillet selvstændige og gennemgribende Forslag om Nedsættelser paa de militære Budgetter, ligger dette i, at der ikke indenfor Kommissionens Flertal har været nogen Stemning for at gaa med til saadanne Nedsættelser, og Mindretallet har derfor betragtet det som ørkesløst at opstille særlige Ændringsforslag. Mindretallet er desuden ogsaa gaaet ud fra den Forudsætning, at det ikke vilde være muligt for et enkelt Kommissionsmedlem at stille Ændringsforslag, der gribe ind i store, principielle, politiske Standpunkter, og har derfor heller ikke stillet Ændringsforslag paa adskillige andre Punkter, hvor Mindretallet i og for sig kunde have ønsket at stille saadanne Forslag. Mindretallet har derfor betragtet det som sin Opgave at være med til ved kritisk Gennemgang af Budgettet at finde saadanne Punkter, hvor man kunde opnaa Enighed om passende Besparelser. Mindretallet er dog med den største Betænkelighed gaaet med til flere af de stillede Forslag, særlig Forslag om Nedsættelse af saadanne Bevillinger, hvis Formaal er at støtte Næringsliv, Undervisning, Oplysning og kulturelle Formaal, og naar Mindretallet her ikke paa enkelte Punkter har taget Forbehold, skyldes dette, at de forskellige Nedsættelser, hvis Kommissionens Indstilling tages til Følge af Regeringen, senere ville blive Genstand for Forhandling i Rigsdagen“.

Et tredje Mindretal (Madsen-Mygdal) mener, at, da Balance ikke opnaas, selv om de af Kommissionen foreslaaede Nedsættelser godkendes af Lovgivningsmagten, maa man yderligere ad andre Veje tilvejebringe Nedgang i Udgifterne — særlig paa Finanslovens to største Budgetter: Statsbanedriften og Militærvæsenet.

Endelig udtaler et Medlem (Halsted), at det ikke kan anerkende, at det ligger indenfor Kommissionens Opgave at opstille politisk-økonomiske Programmer, „selv om det sker under et enkelt Medlems Navn“.